

2. marts 2021

Kære Emil Bach Worsøe

Tak for din mail til mig den 10. februar 2021, hvori du beder mig komme med bemærkninger til Erhvervsstyrelsens udkast til afgørelse om aktindsigt jf. forvaltningslovens § 19.

Du skriver:

Fonden har i brev af 3. februar 2021 redegjort for, hvorfor det vil være af væsentlig økonomisk betydning for fonden, hvis der gives aktindsigt i oplysninger om fondens drifts- eller forretningsforhold el.lign.

Fonden har i den forbindelse indsendt følgende relevante oplysninger, som styrelsen har ekstraheret fra brevet af 3. februar 2021. De oplysninger i fondens bemærkninger, som indeholder eller refererer til oplysninger, der vurderes at være undtaget fra aktindsigt efter offentlighedslovens § 30, nr. 2, er dog ikke medtaget.”

Mine bemærkninger - Fondens indvendinger fra 3. februar 2021 er vist ved indrykning herunder

Indledningsvis vil jeg understrege, at jeg et langt stykke ad vejen er enig i det, Jacob Kølle Christensen giver udtryk for, nemlig med hensyn til Fondens opgave. Den er, som Jacob Kølle Christensen skriver flere gange, at opfylde Stifters ønsker for videreførelsen af hans arbejde. Eftersom Fondens bogsalg er lille og aldrig har givet overskud, står og falder Fondens overlevelse med den tillid, som Fonden nyder fra læserne i form af arv og gaver. Denne tillid er “Fondens vigtigste valuta”, som Jacob Kølle Christensen meget rammende udtrykker det.

Problemet er, at vi i visse spørgsmål ser forskelligt på, hvordan Stifters Vilje skal forstås, og at en stor kreds af Sagens støtter har mistet tilliden til, at Fonden opfylder Stifters ønsker for sit litterære værk.

”Fonden har en særlig position på markedet for åndsvidenskab i Danmark, og Fonden har således været genstand for adskillige plagiatforsøg. Det har bl.a. mundet ud i en lang retssag, som i byretten endte med en domsfældelse til Fondens fordel. Sagen verserer pt. som en ankesag ved landsretten.

Derudover har der været forsøg på at destabilisere Fonden fra konkurrerende aktører, som har ønsket at plagiere Fondens aktiver, herunder Fondens ophavsretlige beskyttede værker og forretningsmodeller.

Det er Fondens opfattelse, at der er anmodet om aktindsigt af Fondens modpart i retssagen, som allerede har forsøgt at underminere Fondens økonomi og krænke Fondens ophavsret. Det har Fonden fået byrettens ord for.”

Jeg er fuldt bekendt med ovennævnte retssag, men er ikke personlig sagsøgt i den og har ikke deltaget i de handlinger, på basis af hvilke Fonden har valgt at anlægge retssagen.

Min motivation for at søge den pågældende aktindsigt er ene og alene et ønske om, at Fonden skal respektere Stifters Vilje. Jeg har ingen kommerciel interesse i at søge denne aktindsigt.

Fondens ovenstående beskrivelse af, hvad retssagen handler om, oplever jeg som misvisende. Det, Fonden kalder "plagiatforsøg", dækker over noget helt andet. Situationen er nemlig den, at de versioner af Martinus' litterære værk, som Fonden har valgt at udgive, indeholder omfattende ændringer, hvilket er i strid med Stifters Vilje. I Fondens formålsparagraf kan man læse, at "værkerne skal bevares uændret som de foreligger fra forfatterens hånd", og dette bekræftes af en lang række andre udtalelser fra Martinus, som siger det samme. Blandt andet udtaler han: "der må ikke laves om på så meget som et komma".

Dette er blevet påpeget over for Fonden, men Fonden har ikke villet lytte. Fonden har på trods af dette nægtet at udgive det uændrede værk, således som den er forpligtet til. Fonden har således forsætligt handlet i strid med Stifters Vilje. De sagsøgte så sig derfor nødsaget til selv at udgive værket, således at det kunne blive tilgængeligt for læserne i en form, som er i overensstemmelse med Stifters Vilje.

Man kunne sige, at man i stedet burde have rettet henvendelse til Erhvervsstyrelsen og påpeget dette, eftersom det er Erhvervsstyrelsen, som har til opgave at påse, at Fonden respekterer og overholder Stifters Vilje. Men vi ved fra andre lignende henvendelser til styrelsen, at disse konsekvent bliver afvist med henvisning til, at vi mangler "retlig interesse" og "ikke er part i sagen".

Dette er den virkelige baggrund for retssagen. Hvis Fonden selv havde accepteret at udgive det uændrede værk, ville de sagsøgte aldrig have gjort det. Ved at anlægge retssagen har Fonden forhindrede offentlighedens adgang til værket i den form, forfatteren ønskede den udgivet i. Der er ikke fra de sagsøgte side tale om et ønske om at skade Fonden økonomisk eller på nogen anden måde genere Fonden. Der har overhovedet ikke været nogle økonomiske fordele ved at gøre det, tværtimod. Det handler for de sagsøgte udelukkende om at sikre, at Stifters Vilje bliver respekteret og overholdt.

Overhovedet at anlægge retssager strider også mod Stifters Vilje. Stifter har tydeligt pointeret, at Fonden skal afholde sig helt fra at anlægge retssager. Dette synspunkt kan være svært at forstå for mange, men Stifter havde den absolutte mening, at konflikter af den art ikke kan eller skal løses med retssager. Jeg henviser til bilag nummer 1, hvor jeg viser flere udtalelser, som Stifter er kommet med om dette. Et af dem er følgende:

"Vi kan ikke optræde med retssager og sådan noget. Det er ikke på den måde, at vi skal beskytte os."

(22. januar 1974)

Ovenfor citeres Fonden for følgende: *Derudover har der været forsøg på at destabilisere Fonden fra konkurrerende aktører [...].* Denne beskrivelse svarer, som jeg ser det, ikke til virkeligheden. Det eneste formål har været at beskytte Fonden og fremme Fondens sunde overlevelse, som må stå og falde med, om Fonden respekterer Stifters Vilje til gavn for omverdenens tillid. Altså lige det modsatte af det, Fonden udtrykker som et forsøg på "destabilisering".

Ovenfor skriver Fonden: *Fonden har en særlig position på markedet for åndsvidenskab i Danmark.* Her er det relevant at forholde sig til Stifters udtalelser om forretning. For Stifter har klart udtalt, at "Vi er ikke en forretning, vi er en moral". Derfor er dette stærke fokus på forretning også at betragte som en afvigelse fra Stifters Vilje. Fonden skal ikke være en forretning i traditionel forstand.

I den forbindelse er følgende udtalelse fra Martinus relevant: "De kan ikke konkurrere med os, fordi vi vil lave det så billigt som muligt" (Udtalelse fra rådsreferat 5. februar 1974). Dette kan lyde mærkeligt for en erhvervsdrivende fond, men tiden og historien har vist, at Stifter fik ret i, at Fonden skulle overleve på arv og gaver.

Af nedenstående screenshot ser det ud til, at tvivlen til forretning i traditionel forstand herunder anlæggelse af retssager er ved at opstå inden for rådet. Jacob Kølle Christensens ultimatum om, at alle rådsmedlemmer skal skrive under på, at den ophavsretlige beskyttelse af værket er rådets "ufravigelige" ansvar viser, at rådet er tvivl.

(Screenshot med udsnit af bilag 22 fra erklæring til bestyrelsesmødet 22. november 2020 - vedhæftet 17. december 2020):

Som konsekvens af alt dette ser jeg nu tre muligheder, idet jeg ikke trækker mig frivilligt fra min rådspost her efter 11 år og kun et halvt år til jeg har løst den opgave med ophavsretssagen, som rådet bad mig om at blive for at varetage:

- 1) Alle rådsmedlemmer erklærer, at Martinus' værk er rådets primære ansvar, og at det ophavsretlige beskyttelseshensyn er ufravigeligt. [redacted]
[redacted] Dette sker skriftligt med underskrift og med tro og love på, at det ikke ændres i resten af de pågældende rådsmedlemmers udpegningsperiode. Nye rådsmedlemmer skal forpligtes på samme måde. Vi arbejder herefter videre i god ro og orden.
- 2) De rådsmedlemmer, der ikke kan indvillige heri, trækker sig fra rådsarbejdet.

Vil rådet ikke gå en af de to veje, så anser jeg desværre mine muligheder for at skubbe rådet i retning af [redacted] som udtømte inden for instituttets vægge. Jeg ser mig derfor nødsaget til at gå videre til løsning nr. 3, vel vidende, at det kan få store konsekvenser for rådet, rådsmedlemmerne og sagen, dog sådan forstået at det i mine øjne er det mindste onde:

- 3) Rådet forsøger – for første gang i rådets historie – at fratage et rådsmedlem sin rådspost, hvorefter det fortsætter den nuværende kurs. Jeg indgiver klage til fondsmyndighederne over rådets manglende vilje til at leve op til sit bestyrelsesansvar og følge lovgivningen.

Jeg vil bede rådet vende tilbage inden månedens udgang ift. hvordan det stiller sig til de tre handlemuligheder. Har jeg ikke hørt noget senest tirsdag 1. december 2020 kl. 12, går jeg selv videre ud fra pkt. 3.

Som det fremgår, stiller Jacob Kølle Christensen betingelser til de øvrige - nuværende og fremtidige - bestyrelsesmedlemmer i form af tre punkter. Disse betingelser forlanger Jacob Kølle Christensen skal bekræftes med underskrift. Betingelserne vedrører centrale dele af bestyrelsens formål og arbejde. Hvis de øvrige bestyrelsesmedlemmer ikke opfylder disse betingelser, forlanger Jacob Kølle Christensen, at de skal udtræde af rådet. I modsat fald vil Jacob Kølle Christensen fremsætte en klage til Erhvervsstyrelsen, hvilket vi nu kan se er sket.

Det kan således konstateres, at begge parter ønsker hinanden ekskluderet af bestyrelsen, hver på sine præmisser. Vi ser derfor, at alle bestyrelsesmedlemmerne har det til fælles, at de handler imod Stifters Vilje og Erhvervsfondsloven. Jacob Kølle Christensens tre punkter kan nemlig kun opfattes som et ultimatum til de øvrige bestyrelsesmedlemmer. Beslutningen om at ekskludere Jacob Kølle Christensen viste sig at være ulovlig, men spørgsmålet er, om Jacob Kølle Christensens ultimatum ikke ligeledes er ulovligt. Der er jo tale om en trussel om udelukkelse, hvis ikke visse betingelser bliver opfyldt.

Det er i denne forbindelse værd at bemærke, at det, Jacob Kølle Christensen beder de øvrige bestyrelsesmedlemmer forpligte sig til - at dømme ud fra den del af teksten, jeg har adgang til - er at håndhæve ophavsretten med retslige midler, og dette er som omtalt ovenfor i strid med Stifters Vilje. Som jeg ser det, beder Jacob Kølle Christensen således nuværende og fremtidige bestyrelsesmedlemmer med deres underskrift på tro og love at forpligte sig til at *gå imod Stifters Vilje*.

For en ordens skyld vil jeg blot minde om, at jeg i 2017 påpegede, at Jacob Kølle Christensen udmærket kan udføre arbejdet med retssagen, uden at der var behov for en dispensation. Nu kan jeg se, at den resterende del af rådet deler min opfattelse, hvilket fremgår af følgende screenshot fra deres notat fra 22. nov 2020 (bilag 20):

- Jacob vil i princippet kunne repræsentere MI i forbindelse med ophavsretssagen, uden at han er fuldgyldigt rådsmedlem. Vi bedømmer – den samlede situation taget i betragtning, herunder at MI har fået et stærkt juridisk udvalg - at det ikke længere er nødvendigt at gøre brug af Erhvervsstyrelsens dispensation.

Endvidere klager Jacob Kølle Christensen over nepotisme inden for rådet.

“Jeg påtænker at føre en klagesag mod fondens bestyrelse, idet jeg mener, at de øvrige bestyrelsesmedlemmer ikke respekterer stifters vilje og foretager tiltag, der bærer præg af nepotisme og magtmisbrug.” (24. 11. 2020)

“Jeg er bekymret for fondens ve og vel med nuværende bestyrelsessammensætning, som mere synes at agere med henblik på egne fordele og kammerateri end ud fra fondens tarv. Jeg føler mig forpligtet til at gøre mit til, at sikre, at bestyrelsen agerer ud fra fondens tarv, inden jeg træder tilbage.” (17. 12 2020)

Regnskaberne for Martinus Institut i femårsperioden fra 2014-2019 viser, at fonden år efter

år har haft store underskud, uden at bestyrelsen, herunder også Jacob Kølle Christensen, har taget ansvar for at rette op på dette.

Der hvor fondens økonomi udviser størst slagside, er de store personaleudgifter, som bestyrelsen slet ikke forholder sig til. Bestyrelsen har (udover at ignorere dette vigtige bestyrelsesansvar) hvert år lavet uddelinger fra Fonden, selvom regnskaberne i størstedelen af perioden har givet underskud.

Personaleomkostninger i den femårige periode er på **12.640.318.-**, hvilket er over fem gange det reelle overskud ved indtjeningen i fonden. (Eksklusiv arv og gaver)

Bestyrelsen har i samme periode godkendt fondsuddelinger på **4.226.454.-**

Stifter har ved lov (medtaget i fundatsen § 6 stk. 4 fra 2017) bestemt, at al bestyrelsesarbejde skal være ulønnet, men alligevel ser vi, at bestyrelsens medlemmer år efter år tildeler hinanden midler fra Fonden ved at give sig selv projektlønninger ved siden af rådsarbejdet.

Det er en kendsgerning, at den nuværende bestyrelsesformand, Willem Johannes Kuijper, i mange år har fået tildelt løn fra fonden, og bestyrelsesformandens kæreste Nina Bogø har ligeledes fået tildelt løn fra fonden, men disse og flere andre bestyrelsesmedlemmers såkaldte projektlønninger fremgår desværre ikke af de offentlige regnskaber. For det er først i 2016, at bestyrelsen endelig nødtvunget valgte at følge anbefalingerne for overholdelse af reglerne for god fondsledning, så Erhvervsstyrelsen kan se, hvad bestyrelsesmedlemmerne i årenes løb har fået tildelt af Fondens midler.

I 2016 uddeles der løn på **145.300.-** til bestyrelsesmedlem Per Jan Neergaard-Henrichen og der uddeles løn på **299.252.-** til bestyrelsesmedlem Peter Kim Bendtsen.

I 2017 uddeles der løn på **145.664.-** til bestyrelsesmedlem Mary Carmel McGovern, og der uddeles løn på **299.219.-** til bestyrelsesmedlem Peter Kim Bendtsen.

I 2018 uddeles der løn på **177.208.-** til bestyrelsesmedlem Mary Carmel McGovern. Det ses ligeledes i aktindsigten, at bestyrelsen samme år beslutter, at bestyrelsesmedlem (suppleant) Jens Christian Hermansen skal tildeles en hel årsløn i uddeling fra Fonden (bilag 7 s.1 17. december 2020).

I 2019 uddeles der løn på **159.102.-** til bestyrelsesmedlem Mary Carmel McGovern, og det fremgår også, at der er uddelt **291.200.-** til "medieproduktion", som tidligere rådsmedlem (kortvarig suppleant i 2018) Lennart Pasborg er instruktør på. Året før blev der uddelt **71.000.-** til samme projekt.

Aktindsigten viser, at bestyrelsen dette år (2019) har bestemt, at bestyrelsesmedlem Pernilla Rosell Steuer skal dele **500 lønningstimer** med Sören Grind, som er gift med tidligere bestyrelsesmedlem Solveig Langkilde (bilag 7 s.2). Det er ikke sundt for Fondens overlevelse, at dette holdes skjult.

Så jeg må konstatere, at næstformandens beskrivelse af nepotisme, kammerateri og magtmisbrug har stor sandhedsværdi. Det kan dog undre, hvorfor der skulle gå 11 år, før bestyrelsesmedlem Jacob Kølle Christensen endelig valgte at gøre opmærksom på disse forhold.

Stifter formulerede den rette indstilling til medarbejderskab med disse ord:

"Man må hele tiden pointere, at det er mennesker, der skal opretholde Institutet. Det er ikke Institutet, der skal opretholde mennesker. Institutet må bæres af mennesker, der er interesseret." - Martinus (rådsmøde 31.01.78)

Faktum er, at uden arv og gaver ville fonden for længst være lukket. Arv og gaver er i perioden 2014-2019 på hele 23.460.000.- men dette høje tal skyldes udelukkende, at Fonden helt ekstraordinært og helt usædvanligt på et enkelt år i 2018 modtog godt 12 millioner i arv og gaver.

2014 havde fonden et overskud på 428.000.-

Arv og gaver var 2.983.000.- og obligatorisk betaling fra frivillige arbejdere var på 436.000.-

2015 havde fonden et **underskud på 780.000.-**

Arv og gaver var 1.640.000.- og obligatorisk betaling fra frivillige arbejdere var på 501.000.-

2016 havde fonden et **underskud på 810.000.-**

Arv og gaver var 1.674.000.- og obligatorisk betaling fra frivillige arbejdere var på 556.000.-

2017 havde fonden et overskud på 1.304.000.-

Arv og gaver var 3.451.000.- og obligatorisk betaling fra frivillige arbejdere var på 491.000.-

2017 ville reelt have været et **underskud på 1.579.000.-** hvis ikke fonden helt uventet og i strid med Stifters Vilje havde fusioneret med Sam Zinglersens Fond, hvorved fonden fik tilført 2.883.000.-

2018 havde fonden et overskud på 6.380.000.-

Arv og gaver var 11.818.000.- og obligatorisk betaling fra frivillige arbejdere var på 558.000.-

2019 havde fonden et **underskud på 737.000.-**

Arv og gaver var 1.894.000.- og obligatorisk betaling fra frivillige arbejdere var på 485.000.-

På baggrund af ovennævnte synspunkter er det Fondens klare opfattelse, at dokumenterne indeholder oplysninger, der er omfattet af offentlighedslovens § 30, nr. 2.

...

Fortrolige forretningsoplysninger om økonomiske og organisatoriske prioriteringer, investeringer, strategier, handlingsplaner, samarbejdsrelationer o.l., som andre aktører må forventes at udnytte til at understøtte og udvikle egne aktiviteter på bekostning af Fondens virksomhed og indtægterne

herfra.

Fonden har seks væsentlige indtægtskilder: arv og gaver, kurser, udlejning, bogsalg, magasinet Kosmos og restaurant. Da andre aktører vil kunne profitere af en aktindsigt i oplysninger på næsten alle disse områder, er der en nærliggende risiko for, at Fondens virksomhed vil blive påført betydelig økonomisk skade, såfremt oplysningerne – der har en høj detaljeringsgrad – udleveres.

Såfremt oplysningerne udleveres, vil det endvidere efter Fondens opfattelse kunne forventes, at sådanne interne oplysninger om Fondens forretningsgange, økonomiske strategi mv. vil blive offentliggjort med henblik på at skade Fonden og dens ledelse, herunder Fondens renommé og omdømme blandt sine mange donorer, kunder og frivillige med en nærliggende risiko for væsentlige økonomiske skadevirkninger til følge (jf. nedenfor). Disse oplysninger er undtaget aktindsigt efter offentlighedslovens § 30, nr. 2.

...

Fortrolige oplysninger om interne overvejelser, uenigheder o.l., som forventes at føre til et tab af goodwill blandt donorer, kunder og frivillige. Det skyldes dels oplysningernes "følsomme" karakter, dels og i særdeleshed, fordi Fonden forventer, at oplysningerne vil blive misbrugt af andre aktører i form af negative kampagner o.l. rettet mod Fondens dispositioner, ledelse mv.

Denne skadesvirkning må forventes at blive forstærket yderligere af det forhold, at der som følge af den verserende ophavsretssag har udviklet sig et miljø af negativt indstillede personer og grupper, der aktivt modarbejder Fonden med det formål at undergrave Fondens ledelse og skade omdømme mv. En imødekommelse af ansøgningen om aktindsigt i disse oplysninger vil medføre en nærliggende risiko for, at aktindsigtsøgende offentliggør samtlige dokumenter, således at det ikke blot vil være modparterne i retssagen, der bliver bekendt med det fortrolige indhold af dokumenterne, men ligeledes Fondens donorer, kunder og frivillige samt den generelle offentlighed.

Alt det ovenstående står i kontrast til Stifters udtalelse om, "at hver en sten i denne sag skal kunne vendes".

"Fonden har en stærk almennyttig profil og er helt afhængig af den goodwill og tillid, som Fondens forskellige testatorer, gavegivere og andre viser Fonden. Tillid er Fondens vigtigste valuta."

Hvorfor er tillid Fondens vigtigste valuta? For at forstå dette, er jeg nødt til at beskrive baggrunden for hele Fondens eksistensgrundlag.

Hvis Fonden blot er en almindelig forretning, vil svaret blive, at det handler om *kundernes* tillid, og et stadigt stigende salg. Hvis forretning var Fondens hovedformål, ville den som nævnt ovenfor overhovedet ikke eksistere i dag. At Fonden nu ejer store værdier skyldes i stedet gaveprincippet (arv og gaver), der fra starten af har været og stadig er hovedbetingelsen for Fondens økonomiske overlevelse.

Med hensyn til at praktisere gaveprincippet var Stifter selv et lysende eksempel. Stifter dedikerede hele sit liv, al sin tid og skaberkraft til at gennemføre sit omfattende forfatterskab. Årsagen til at Stifter kunne hellige sig sit forfatterskab på fuld tid var, at der strømmede mennesker til, som i taknemmelighed over det, de læste, ønskede at støtte forfatteren med gaver, således at han helt kunne hellige sig sin forfattergerning. Dette er baggrunden for, at gaver er blevet den vigtigste økonomiske faktor for Fonden og fortsætter med at være det, også efter forfatterens død. Bogsælget var jo meget lille i forfatterens levetid, og er stadig meget lille.

Forholdet er det, at jo mere Fonden går ind for forretning, i traditionel forstand, jo mere afviger man fra den af Stifter anviste vej, og jo mere taber man omverdenens tillid.

Forretning medfører en direkte målkonflikt med alt det, som Stifters værk står for, nemlig "At det er saligere at give end at tage". Det Tredie testamente påstår, hvor utroligt det end kan lyde, at denne holdning ikke blot er smuk, nobel og ædel, men er intet mindre end en videnskabelig kendsgerning.

Når Stifter derfor siger at: "Vi er en moral" så er det gavekultur, han taler om.

Det vil sige, at alt hvad Stifter har skrevet, har til formål at stimulere til denne høje moral. Det er ud fra dette perspektiv, at Stifters ord om, at Fonden ikke må retsforfølge, skal ses, og at bøgerne skal være billigst muligt, samt at "Hvis det er for at få en levevej, så er det jo ikke det rigtige ... nej, så fører de ondskab ind i sagen." (rådsreferater 10. dec 1974)

Hvorfor kommer der frivillige medarbejdere, som ovenikøbet betaler for at arbejde gratis? Det sker normalt ikke i en ganske almindelig forretning. Det er heller ikke normalt, at en ganske almindelig forretningsvirksomhed får gaver og donationer af mennesker i så stort et omfang. Der er tale om mennesker, som donerer deres ejendom og formuer, i mange tilfælde uden anden tilknytning til Fonden, end at man læser i bøgerne. Hvor kommer den inspiration fra, som bevirker, at man donerer sit hus og formue til Fonden? Den kommer netop fra det budskab, som er indholdet i Det Tredie Testamente.

Forholdet er således det, at jo mere Fonden vil tjene penge på litteraturen, jo mere taber Fonden omverdenens tillid.

Når litteraturen bliver dyrere end nødvendigt, og ikke "billigst muligt", bliver det åbenlyst for gavegiverne, at Fonden ikke selv lever efter den moral, som Det Tredie Testamente ønsker at stimulere læserne til.

Tillidskapitalen smuldrer således, så længe Fonden ikke er andet og mere end en forretning. I stedet for at styrke Fonden trues det økonomiske fundament. Fonden trues ikke, således som Fonden påstår, fordi andre - uden nogen som helst økonomisk interesse, i trofasthed over for Stifters Vilje - har givet adgang til bøgerne i den form, som Stifter ønskede.

Fonden trues i virkeligheden af den ganske almindelige forretningstænkning. Fonden er således kommet i strid med sig selv. Problemet er ikke et udefra, men et indefra kommende problem. Nu strides der om, hvem der skal smide hvem ud. Derfor risikerer tillidskapitalen at

smuldre. Og tilliden, véd Jacob Kølle Christensen udmærket: “er Fondens vigtigste valuta”

C.1. Donorer. Donationer i form af gaver og arv er særlig følsom over for den goodwill, som Fonden nyder blandt sine mange og ofte mangeårige donorer. I regnskabsåret 2019 stod sådanne donorer for knap X [undtaget, red.] af Fondens indtægter (tidligere år væsentligt mere), og i regnskabsåret 2020 modtog Fonden gavebeløb på ca. X [undtaget, red.] mio. kr. og arveløb på ca. X [undtaget, red.] mio. kr. Hvis der gives aktindsigt i de pågældende oplysninger, vil der være en markant risiko for, at Fonden vil opleve en betydelig nedgang i antallet af donationer.

Hvordan kan det moralsk forsvares at forlange, at dokumentation skal tilbageholdes med den begrundelse, at hvis sandheden kom frem, ville de vildledte opdage, at de er blevet vildledt?

C.2. Frivillige medarbejdere. Frivilligt arbejde er grundlaget for de fleste af Fondens aktiviteter. Fonden har mellem 150-200 frivillige medarbejdere og kun meget få ansatte – Fonden er således helt afhængig af frivillig arbejdskraft. Den tillid, de frivillige nærer til Fonden, vil lide skade, hvis de pågældende oplysninger udleveres, og der er således en markant risiko for, at færre frivillige vil have lyst til at påtage sig vigtige arbejdsopgaver i forbindelse med Fondens forskellige aktiviteter. En nedgang i antallet af frivillige vil betyde, at de normale aktiviteter som foredrag og kurser mv. – der hovedsageligt er baseret på frivillig arbejdskraft – ikke vil kunne gennemføres i samme omfang med tab af indtægt på disse aktiviteter til følge.

C.3. Kunder. Tilliden til Fonden som institution og virksomhed vil lide skade, hvilket igen vil påvirke deltagelsen i undervisning og kurser mv. negativt og dermed reducere Fondens indtægter på disse områder. Også indtægter fra udlejning, restaurant- og café samt salg af bøger og magasiner vil kunne blive ramt, da der er tale om tilknyttede forretningsområder.

Disse oplysninger er undtaget aktindsigt efter offentlighedslovens § 30, nr. 2. For visse af oplysningernes vedkommende er der endvidere en markant risiko for, at enkeltpersoners professionelle omdømme vil lide betydelig skade, såfremt oplysningerne udleveres. Der er derfor en nærliggende risiko for en erhvervsmæssig og økonomisk skadevirkning som en følge heraf.”

Hvis det professionelle omdømme virkelig skades af tilgængeliggørelsen af omtalte oplysninger, kunne man frygte at handlingerne, som ligger bag, ikke er professionelle. Endvidere melder spørgsmålet sig, hvilken skade der kan ske, hvis manglende professionalisme ikke bliver synliggjort, men får lov til at fortsat at virke skjult?

“Fortrolige oplysninger af juridisk karakter, herunder dokumenter med forbindelse til den verserende ophavsretssag, der skal hovedforhandles den 10.-

11. maj 2021 i landsretten, samt andre fortrolige oplysninger af ophavsretlig karakter. Aktindsigt i de juridiske overvejelser, strategier o.l. i tilknytning til ophavsretssagen vil forventeligt have negativ indflydelse på resultatet i retssagen.

Modparten i den verserende ophavsretssag har vist stor vilje til at fortsætte sine aktiviteter med at udfordre Fondens ophavsrettigheder med væsentlige økonomiske udgifter (advokatudgifter) og reduceret indtjening (bogsalg) for Fonden til følge. Fonden forventer, at en aktindsigt i disse oplysninger vil blive brugt til at styrke omtalte aktiviteter med væsentlige skadevirkninger, herunder økonomiske, for Fonden til følge. Disse oplysninger er undtaget aktindsigt efter offentlighedslovens § 30, nr. 2.”

Fondens frygt for “væsentlige skadevirkninger” må ses i sammenhæng med, at de sagsøgte har lavet et omfattende informationsarbejde om værket, som også må siges at være en stor støtte for Fonden. Hermed introduceres forfatterens værk til en større læserkreds. Dette frivillige, ulønnede arbejde ville, hvis det skulle måles økonomisk ud fra almindelig samfundspriser, løbe op i vældige beløb. Her taler jeg om beløb i størrelsesordenen 15-20 millioner DKK. Dette er i virkeligheden en *gaveydelse* til fonden.

Jeg og en kreds af læsere har i breve til Erhvervsstyrelsen i perioden 2016-2017 foretaget en analyse af det historiske forløb for Fonden. Vi har dokumenteret, at bestyrelsen ikke har respekteret Stifters Vilje i de sidste 40 år. Dette er almindelig kendt i kredsen omkring Institutet, så aktindsigt i nævnte dokumenter kan ikke give yderligere konsekvenser for Fonden. Skaden er sket, idet mindst 3000 Martinusinteresserede har set videoen “Tilbage til Martinus love fra 1982” <https://www.youtube.com/watch?v=8-mljgD4NT8>

Størstedelen af Martinussagens venner er med andre ord på det rene med, at der sker ting i Fondens bestyrelse, som ikke tåler dagens lys. Nu har vi så fået rådets bekræftelse og tilståelse i form af rådets besvarelse fra 3. februar 2021. Vi mangler nu blot *hele* dokumentationen.

Det er Erhvervsstyrelsens opgave at vurdere, om der er forretningshemmeligheder, som ikke må slippe ud. Den vurdering kan jeg naturligvis ikke tage stilling til, al den stund at jeg ikke har mulighed for at vide, hvad det er for dokumenter, jeg ikke har fået adgang til. Imidlertid er det af væsentlig betydning for omverdenens tillid, at man kan få bekræftet i aktindsigten, hvorvidt Fonden handler efter Stifters anvisninger om, at “vi en moral og ikke en forretning”.

Jeg vil derfor anmode styrelsen om at give mig den fulde dokumentation.

Der må være tale om selvransagelse fra Jacob Kølle Christensens side, når han - som ovenover nævnt - efter 11 år i bestyrelsen nu fokuserer på *de andre* bestyrelsesmedlemmers manglende interesse for love og regler. Han skriver:

“Alt i alt fremstår bestyrelsen ubevidst om love og regler og virker passiv iff. at leve op til sit ansvar. Der tages alle mulige forhastede og uovervejede beslutninger, og ingen påtaler det”. (17. 12 2020)

Her vil jeg henlede Erhvervsstyrelsens opmærksomhed på Jacob Kølle Christensens medvirken til lovændringerne imod Stifters Vilje, som fandt sted i 2014 ved Fusionen mellem de to Martinusfonde, Martinus Idealfond og Martinus Aktivitetsfond, det såkaldte "To-fonde-fundament" fra 1996.

Jacob Kølle Christensen og bestyrelsen "sov i timen", da de ved fusionen i 2014 fik en unik chance for at få rettet de ulovlige ændringer fra 1996 tilbage til Stifters Vilje fra 1982. Disse ændringer kan føres tilbage til Fondens mangeårige revisor, Finn Bentzen, som bestyrelsen havde vist alt for stor tillid. Blandt andet betroede de ham at mødes med Erhvervsstyrelsen på *bestyrelsens vegne* den 17. marts 1995 angående ændring af formålsparagraffen – en paragraf som ifølge Stifter aldrig måtte ændres!

Hvordan dette kunne ske, er stadig en gåde for Martinussagens venner.

Ved den lejlighed blev fire af de fem paragraffer, som ifølge Stifters Vilje i Martinus' love fra 1982 aldrig måtte ændres, *ændret*. Se link til skema A:

<https://www.martinus-webcenter.dk/files/download/lovene/sammenligningskema-a-mellem-v edtaegter-fra-1982-og-2014-.xlsx>

Forklaringen på, at den ændrede formålsparagraf kom ind i "To-fonde-fundamentet", var, at To-fonde-fundamentet indebar oprettelsen af en helt ny "Martinus Aktivitetsfond", og at denne nye fond indeholdt disse ændrede paragraffer.

Hvordan kunne det gå til, når formålsparagraffen *ikke* måtte ændres?

Det er disse ulovlige ændringer, der som en "trojansk hest" er fulgt med ved fusionerne i 2014 og 2017. For også i 2017 - ved fusionen med Sam Zinglersens Fond - havde bestyrelsen en unik chance for at komme af med den ulovlige ændring af formålsparagraffen. Denne gang - i 2017 - var situationen en anden, idet bestyrelsen var blevet gjort opmærksom på, at der lå ovenfor nævnte trojanske hest i 2014 lovene. Men rådet lyttede ikke, for hvis de havde gjort det, ville de have opdaget, at fusionen med Sam Zinglersens Fond stred imod formålsparagraffen fra 1982. Oprettelsesdokumentet rummer ikke mulighed for museumsdrift, men *pointerer* derimod, at rådet *udelukkende* skal beskæftige sig med Martinus' værk. Formålsparagraffen 1982 har kun *ét stykke*, som lyder:

Martinus formålsparagraf 1982, § 3 stk. 1:

I hele sin virksomhed og med alle de midler, der står til dens rådighed, skal institutionen udelukkende tjene følgende almennyttige formål: Bevare Martinus samlede værker uændret, som de foreligger fra hans side, oplyse om disse værker, og gøre disse værker tilgængelige for interesserede, herunder ved publicering, oversættelse og undervisning i betryggende form.

Den fulde tillid til Fonden vil efter min mening først kunne genoprettes, når formålsparagraffen er blevet bragt i overensstemmelse med Stifters Vilje fra 1982.

Fusionen med Sam Zinglersens Fond har skadet tilliden til Fonden i yderligere grad, fordi det er almindelig kendt i Martinuskredse, at forfatteren udtrykkeligt *frabad sig, at hans barndomshjem kom ind under Fondens virke*, da Sam Zinglersen dengang Martinus levede, ville forære museet til Fonden.

Det skal nævnes, at det ikke var bestyrelsens indsats for at overholde lovene, men udelukkende skyldes en indsats fra Civilstyrelsen, at Fonden i 2013 blev klar over, at To-fonde-fundamentet hvilede på et forkert grundlag. Styrelserne fandt i fællesskab ud af, at Martinus Idealfond havde alt for høje lejeindtægter og havde været uretmæssigt "ikke erhvervsdrivende" i 17 år (siden 1997). Styrelserne ændrede derfor Idealfondens status fra "ikke erhvervsdrivende" til "erhvervsdrivende", hvilket medførte, at Martinus Institut havde TO erhvervsdrivende fonde. Den situation førte naturligt til, at Fonden bad om at få lov til at fusionere tilbage til én fond, idet den - i bagklogskabens lys - argumenterede for, *at det aldrig havde været stifters vilje, at der skulle være TO fonde (!)* Alt dette skete på grund af Civilstyrelsens stikprøvekontrol i januar 2013.

Formålet med at bestyrelsen begyndte at give sig selv lov til at ændre i Martinus' værker ved en "opdatering til ny retskrivning" var, at bestyrelsen med moderniseringen håbede på yngre læsere. Dette har et forhenværende rådsmedlem forklaret mig, og senere rådsmedlemmer fulgte op på denne beslutning, som strider imod stifters vilje.

Specielt Fondens formand, Willy Kuijper, må i denne forbindelse nævnes, eftersom Willy Kuijper også deltog i at lave ændringen af teksten til den ulovligt ændrede formålsparagraf i 1996 og underskrev det fejlagtigt oprettede "To-fonde-fundamentet". Willy Kuijper medvirkede i 2014 og 2017 - ved sin passivitet - til at føre fejlene i formålsparagraffen med over i den nye fundats. Endvidere har Willy Kuijper som medlem og senere formand for Fonden i 40 år i kraft af sin position gjort Fonden til sit levebrød. Dette strider imod Stifters Vilje, hvilket Jacob Kølle Christensen ganske rigtigt har påpeget.

Jacob Kølle Christensens påstand om, at Willy Kuijper sidder på "livstid" ifølge 1982 §11, er ikke er sand. Overgangsordningen efter §11 1982 gik ud på, at de oprindelige, "faste" rådsmedlemmer skulle starte det nye automatiske udskiftningsprincip, inden de selv herefter skulle gå ud. Dette viser med al ønskelig tydelighed, at Jacob Kølle Christensen - ligesom de andre rådsmedlemmer, som han anklager - ikke har sat sig grundigt ind i Stifters oprettelsesdokument, 1982-lovene.

I 2001 havde Willy Kuijper en unik chance for at hjælpe denne fuldautomatiske udskiftning i gang, men undlod at gøre det.

I 2001 opstod nemlig den ideelle situation, hvor udskiftningen i bestyrelsen kunne komme til at gå som "et urværk", sådan som Stifter ønskede det. Der var præcis 6 nye medlemmer og ét "fast" medlem tilbage (Willy Kuijper). Overgangsbestemmelserne fra 1982 §11. stk. 5 bestemte, at udpegningsperioden kun skulle være **6 år** for nye medlemmer i overgangsperioden. I 2001 opstod derfor chancen for en harmonisk og gradvis overgang til det færdige udskiftningssystem, helt i Stifters ånd. I 2001 kunne overgangen til, at 7 medlemmer skulle udskiftes på 7 år, være begyndt ved, at rådet udskiftede 6 nye på 6 år og ved at Willy Kuijper herefter udtrådte i 2007 efter denne 6 års indkøringsperiode (2001-

2007). Herefter kunne han have overladt bestyrelsen til 7 nye "ansvarshavere", således som Martinus ønskede det.

Men det stillede Willy Kuijper sig i vejen for - stik imod Stifters hensigt om at bede ham starte det nye system. At Willy Kuijper sidder "på livstid" er en skrøne, som også Jacob Kølle Christensen ligger under for. Det fremgår af følgende citat fra Jacob Kølles Christensens bekymringskrivelse, som altså ikke er sand.

"Den normale udpegningsperiode for bestyrelsesmedlemmerne er 7 år, jf. vedtægtens §6, stk. 38, på nær for Villem Johannes Kuijper (WK), som stifter har indsat på livstid i 1981, jf. 1982-vedtægtens §11." (17.

At Willy Kuijper på 41-tyvende år stadig holder fast ved sin bestyrelsespost - på trods af mange, kraftige opfordringer til at gå af og give plads for det endelige, automatiske udskiftningsprincip - er 100% imod Stifters Vilje.

Det må konkluderes, at det er ændringen af formålsparagraffen - med ulovlig fremhævning af forretningsdrift (stk. 2) og nedgradering af opgaven med at bevare det uændrede værk til tredjepladsen (stk 3), - som fulgte med over i de nye love i 2014 og 2017, og som efter min mening i sidste ende har ført til ovennævnte ulykkelige retssag, som dræner Fondens budget og får donationerne til at falde.

Så længe Erhvervsstyrelsen ikke griber ind, fortsætter Fonden derfor retssagen, som går imod Stifters Vilje. Situationen er, at der er brugt ca. 6 millioner kroner på advokathjælp for de to parter tilsammen, til glæde for 4 advokater og til skade for Fonden.

Byrettens dom drejede sig udelukkende om, hvorvidt Fondens ophavsret var overtrådt. I betragtning af at de sagsøgte fra første færd klart erkendte, at de havde følt sig nødsaget til at overtræde denne ophavsret, må det bemærkes, at det skyldes et sammentræf af uforudsete, uheldige omstændigheder, at det tog 6 år at få afsagt denne dom.

I Landsretten i maj 2021 vil fokus komme på, om Fonden har overtrådt den moralske del - "droit moral" - af ophavsretsloven, som handler om Stifters tidsubestemte ret til suverænt at bestemme over sit værk. Her vil de sagsøgte advokat gentage sit argument fra slutningen af sin slutprocedure i Byretten den 9. juli 2019, hvor han sammenlignede Martinus' moderniserede værk med et forældreløst barn, som var blevet anbragt hos en familie, som tydeligvis ikke opfyldte barnets behov.

Det er nærliggende at tro, at Jacob Kølle Christensen i sin bekymringskrivelse har lyttet til, hvad de sagsøgte advokats sagde i slutproceduren i 2019, idet Jacob Kølle Christensen udtrykker, at:

"Rådet er det tætteste sagen kommer på en værge, og som sagens værge har rådet pligt til at beskytte sagen og dens livsgrundlag - Martinus' værk. Der er ikke andre, der gør det for os. Sagens "fader/moder" er her ikke længere og har overdraget ansvaret for "sit barn" til rådet." (17. dec 2020)

Den kreds af Martinusinteresserede, som ønsker at kunne læse *det originale værk*, og ønsker at stifters vilje fra Martinus love 1982 respekteres samt støtter de sagsøgte i retssagen, er helt enige i denne erkendelse fra Jacob Kølle Christensens side. Denne kreds er fast besluttet på at lade sagen gå videre til Menneskeretsdomstolen i Strasbourg, hvis sagen tabes i Landsretten. Bestyrelsen mangler stadig at tilgængeliggøre ca. to tredjedele af Martinus værk i original førsteudgave både i bogform og digitalt .

I Strasbourg vil det være den danske Stat, som vil stå under anklage for ikke at have ført tilstrækkeligt tilsyn med Stifters Vilje og Martinus' originale værk.

Jeg har via alt det ovenstående påvist, hvordan Fonden har mistet tilliden blandt sine gavgivere og i sidste ende har påført sig selv økonomisk skade ved ikke at overholde Stifters Vilje. Jeg har vist, hvorfor Erhvervsstyrelsens tilbageholdelse af oplysninger efter offentlighedslovens § 7 og § 30, nr. 2. ikke styrker tilliden til Fonden, men har den *modsatte effekt* og derved yderligere skader Fonden.

Eftersom Fondens økonomiske fundament hviler på arv og gaver, er der ikke noget, der kan skade Fondens tillid mere end at *tilbageholde* oplysninger. Når "Tillid er Fondens vigtigste valuta", indebærer det at "Hver en sten i denne Sag skal kunne vendes", sådan som stifter pålagde bestyrelsen.

Med venlig hilsen

Ingrid Holck

mobil 22 85 84 35

Martinus' udtalelser om retssager og retsforfølgelse i rådsreferaterne 1974-1981.

"Sagen skulle jo nødtigt komme ud i retssager og den slags ting."

(5. februar 1974)

"For vi kan jo ikke ligge og rode... så kan vi måske ligge og rode i retssager hele tiden. Og det kan denne sag jo ikke være med til. Nej denne sag eller denne videnskab er jo givet til alle mennesker. Det er ligesom luft og vand. Det er til alle mennesker. Jeg har fået det, at jeg skal lave det og udgive det. For den vej skal det jo gå. Luften og lyset går jo ad andre veje. Men dette her må være helt frit. Jeg har ingen patent på, at jeg kan bestemme, at han må ikke læse, og han må ikke læse mine analyser. Sådan kan det jo ikke være. De har lov at læse alle sammen. Vil de gå sammen med andre og læse, så må de også have lov til det. Vi kan ikke begynde at opsætte love, for så får vi et værre rod med, at de har overtrådt det og det."

(5. august 1975)

"Det er jo også noget underligt noget, - at skulle føre retssager om åndelige ting. Vi skal jo gå foran med, hvad der skal gøres."

(9. september 1980)

"Vi skal ikke til at lave retssager, så kommer vi jo ingen vegne, så er vi ikke det endelige."

(22. januar 1974)

"Vi kan ikke optræde med retssager og sådan noget. Det er ikke på den måde, at vi skal beskytte os."

(22. januar 1974)

"Nej ... man må selvfølgelig have ... selvfølgelig må det være skrevet, hvad man har lovet, og hvad man ikke har lovet osv. Det må stå skrevet. Men ... vil man ikke holde det, så må man gå. Ikke det her med retssager."

(5. marts 1974)

"Ja. Vi henstiller til dem, men vi sagsøger dem ikke, selvom de laver ... Men når de kommer og siger, at de vil meget gerne lave et Martinus Center i Frankrig eller Sveits, eller hvor det nu er. Når de kommer og siger sådan noget, så siger vi: Ja, det må I da meget gerne, når det bare er i kontakt ... når det bare er vore ting, de gerne vil fortælle, - så har vi ikke noget imod det. Og hvis de så laver noget ... og det viser sig, at de laver noget forkert -- det kan vi ikke begynde at ... det dør af sig selv. Forsynet lader det dø af sig selv. Se nu forsynet med pornoen ... lader det dø af sig selv. Forsynet begynder jo ikke at bremse op et eller andet ... det må udleves. De må også udleve dette at være imod vores arbejde ... Og lade det vise sig, at det kan ikke betale sig. Det er noget skidt tilsidst. Så derfor tror jeg, at vi skal ikke have noget som helst med at forfølge."

(22. januar 1974)

"Nu er det jo det, at vi har begrænset magt. Men vi kan jo udtrykke, hvad der er i kontakt med os. Og det, der ikke er i kontakt med os, - det vil ikke få held i livet. Det kan jeg godt sige. Der vil ske noget med det. Så meget magt ligger der i sagen. Men vi skal vide, at vi har den magt, og at vi kan påtale det, og hvis de ikke lystre denne påtale, behøver vi ikke søge politiet. Det skal nok vise sig, at det bliver forhindret. Der er heldigvis andre kræfter, der virker i sagen, - det er måske nok kun mig, der kender dem, men de er der."

(6. januar 1981)

"Nej, det er godt nok, at man skriver ned det, man bliver enige om. Det er man jo nødt til. Men det behøver ikke at betyde, at så er der retsforfølgelse, hvis man ikke holder det. Vi skal jo bort fra disse retsforfølgelser."

(5. marts 1974)